

Pomaly, aby ho nevy-
lakal, spustil Patrik
ruky a chytil nimi
jemné teličko. Srsť
bola veľmi mäk-
ká, ale králik bol
vychudnutý,
Patrik cítil jeho
rebrá. Opatrne
si ho pritisol na
hrud' a hladkal ho
na krku a medzi ušami.

„Vezmem ňa so sebou a pohľadáme tvojho
majiteľa,“ šepkal Patrik králikovi do ucha. Od-
sunul srsť trochu nabok, aby si prečítal text na
plastovom obojku. Čiernou fixkou na ňom bolo
napísané nejaké číslo. Inak nič. Nijaké meno, ni-
jaká adresa, len dlhé číslo.

Patrik si spomenul, kde už takéto plastové
pásiky videl. Bolo to v nemocnici. Ich susedke
sa narodilo dieťaťko a bábätku dali podobný
plastový pásik okolo zápästia, aby ho nemohli
zameniť.

„Vezmem ňa so sebou domov,“ rozhodol sa
Patrik. V novinách bola rubrika, kde hľadali za-
túlané domáce zvieratá. Pozrie sa, či niekomu
nechýba králik.

Keď sa Patrik vracal k svojmu bicyklu, mal
znovu ten neprijemný pocit. Zastal a skúmavo
sa obzeral okolo seba. Nieкто bol určite nablíz-
ku, hoci neznámeho nedokázal objaviť.

Patrik už chcel zakričať „Haló, je tu nieкто?“,
ale potom si predsa len netrúfol. Iba odtiaľto čo
najrýchlejšie zmiznúť – to bola jediná myšlien-
ka, ktorú mal v hlave.

Vyšvihnúť sa na bicykel s králikom na rukách
nebolo vôbec jednoduché. Patrik si chvíľu ne-
všímal okolie, a preto nezbadal tieň, ktorý sa
k nemu blížil zozadu. Vzduchom zasvišťali dve
silné ruky a ako dravý vták siahli po králikovi.
Patrik sa chcel zlostne otočiť, ale útočník mu
uštedril silnú ranu, až spadol na rúčky bicykla.
Tak nešťastne na ne narazil hrudou, že nemohol
dýchať. Za sebou počul utekajúce kroky.

Lapajúc po dychu sa postavil a obrátil. Útoč-
níka už nebolo vidieť. Králika vzal so sebou.